

Meie lõpetame!

Sel kevadel lõpetab Veeriku kooli neli klassi noori inimesi. 9.a esimene õpetaja oli Karin Tõevere, viimane Astra Volkov. 9.b alustas Riina Visnapuuga ja lõpetab Aili Kadastega. 9.c klass alustas Eve Rungi ja Meeri Talvega ning lõpetab Meelis Sulega. 9.d alustas Laura Kuusikuga, jätkas Merili Raudmäe ja Evaliis Seileliga ning lõpetab Jane Pääsukesega.

9.a klass

Et jätkuks uudishimu, alati nalja ja naeru, häid sõpru, kellega ilmast ja inimestest rääkida, teadmisanu, ettevõtlikkust, toimekust, kannatlikkust ja järjekindlust, et alati uuesti proovida ning õppida!

Veeriku kool on osa igast lõpetajast: lõpetajad, teie oletegi Veeriku kool.

Meil on lootust!

9.b klass

Me ei ole enam väikesed

Üks ainsatest kordadest, kus ma kontrolltöodes spikerdasin, tuli ette 2. klassis. Oli vaja kella õppida, aga mina, juhm, ei saanud üldse aru, mida õpetaja meile seletas. Tuli kontrolltöö ja ma kukkusin jube haledalt läbi. Pidin töö uuesti tegema, aga ausalt öeldes ega ma selleks õppinud. Nii et kui õpetaja klassist korraks välja läks, pöördusin kohe mingi totsi poole ja küsisin talt vastuseid. Kontrolltöö sain 5 ning kella ei tundnud ma 4 aastat pärast seda tööd.

Tund, mis mul pole aastaid meelest läinud, on üks matemaatikatund viiendas või kuuendas klassis, kus õpetaja jagas meile tagasi kontrolltööd. Õpetajad ikka enamasti ütlevad, et kontrollige punktid igaks juhuks üle, äkki läks midagi arvutamises valesti. Eks ka siis mina kontrollisin punkte ja avastasin, et õpetaja oli unustanud mulle kaks punkti anda. Lihtsalt mainin, et minu hinne oli suur ilus viis. Väike ninatark nagu ma olin, mõtlesin, et annan õpetajale tema veast teada, mis siis, et minu hinnet see poleks mõjutanud. Kutsusin siis õpetaja enda juurde ja viisakalt ütlesin, et ta unustas mulle kaks punkti panna. Õpetaja võttis mu töö ja hakkas arvutama. Õpetaja nägu läks punaseks, oli näha, et ta hoiab naeru tagasi ja üritab seda peita kortsus kulmu taha. Seejärel kõndis õpetaja enda laua taha, istus maha ja kirjutas midagi arvutisse. Siis vaatas ta mulle muigega otsa ning lausus: „Ma panin sulle ühe ülesande eest topelpunktid, sa said tegelikult nelja. Sa ei oleks pidanud mind parandama.“ Peast käis mul läbi küsimus endale, miks õpetaja poole pöördusin—need

kaks punkti polnud seda väärt. Õpetaja kõndis naerdes mu laua juurde, tagastas töö, millel endiselt peal hinne viis, lihtsalt parandatud punktisummaga.

Mäletan, kui 5. klassis veidi enne suve algust õppisin matemaatika konsultatsioonis viimase kontrolltöö jaoks. Ma nutsin õpetaja süles ja rääkisin talle, kuidas ma ei lõpeta kunagi põhikooli.

Meil oli füüsikas kontrolltöö, kus pidi arvutama. Töö oli arvutis. Me saime sõbraga mõlemad vastuseks, et $32:2=11$. Loomulikult me spikerdasime üksteise pealt maha, aga usaldasime üksteist ja ei hakanud kontrollima, kas $32:2$ on ikka 11. Lõpetasime siis töö sekundi pealt samal ajal ära. Kõigis ülejäänud lausetes oli sõnade järjekord muudetud, aga see $32:2=11$ oli ikka seal. Õps hakkas siis süüdistama, et te spikerdasite jne... Aga *no pic, no proof*.

Gert Leesiga ei tasu diile teha. Ta lubas meile eelmine aasta ja lubas ka see aasta, et viib meid kelgutama. Arvake ära, mitu korda ta meile kelgutamise sees on? KAKS!!!! KAKS!!!

Meenub, kui ma füüsika kontrolltööst midagi ei teadnud ja leppisime klassiõega kokku, et ma kõhin nii palju kordi, kui mitmenda küsimuse vastust ma tahan. Nii ma siis kõhisin 8 korda, et ta mulle selle ülesande ette paneks ja õpetaja veel küsis, kas mul kõik hästi.

Ma mäletan, kui õpetaja Ronald küsis minult: „Mis hoiab taime vart püsti?“ Vastasin: „Elutahe.“ Õp Ronald hakkas selle peale küll naerma, aga punkti ta mulle selle eest ei andnud.

Me ei ole enam väikesed

Hanna pidi esitama eesti keele tunnis klassi ees peast luuletuse „Eile nägin ma Eestimaad“. Ta tegi seda lauldes.

Ükskord talvel olime kirjanduse tunnis õues, kirjutasime luuletusi. Ilm oli tuisune ja külm. Kui tagasi klassi jõudsim, pakkus õpetaja meile kuuma teed ja komme.

Panin sellise uinaku 7. klassis kirjanduse tunnis maha, et võpatasin end püsti, kui õpetaja mingi suvalise tegelase poole valjult pöördus.

Me läksime terve lennuga Melchiorit vaatama. Õpetajad suutsid terve filmi aja päris hästi poisse ohjeldada, aga filmi lõpus, kui suudlussteen ilmus ekraanile, hakkas grupp poisse kinosaali taga plaksutama ja mõne sekundiga terve saal aplodeeris.

Mäletan, kui õpetaja Vaike hilines 15 min tundi, aga me peitsime rühmaga end neljanda korruse vetsu. Vene keele rühmas õppiv õpilane kõhis, et meie jooksmist ei oleks kuulda, aga sai õpetaja Ronaldilt pahandada, et on haigena koolis. Me jõudsim siiski tunni lõpuks tagasi klassi, sest hindeline töö oli ja ütlesime õpetajale, et arvasime, et tund oli teises klassis, mida ta isegi uskuma jäi.

Inglise keeles oli meil grupitöö, kus me pidime tegema plakati Inglismaa kohta. Minu grupp tegi Big Beni kohta, aga ma kirjutasin suurelt plakati peale Ben Big.

Ühes tehnoloogiatus, kui õpetaja Sulg puhkepausi andis kahe tunni vahel, läksime poistega avastama ja lõpuks jõudsim kõik kuidagi kooli alla. Kooli all oli väga madal, nii et pidime kummargil liikuma, midagi väga huvitavat seal ei olnud peale ühe vana pingi.

7. klassis, kui oli distantsõpe, oli meil Zoomi teel muusikatund. Ei oska öelda, mis seal tegelikult räägiti, sest terve tunni ainult kiikusin.

Pandi 8. klassis kekatunnis mänguväljakul harjutusi tegema. Mina oma targa aruga vahtisin liblikaid ja jooksin palgi otsa ning käisin käna.

Klassivend rääkis ujulas, et oskab ujuda ning hüpaski sügavasse basseini. Siis hakkas ta aga uppuma ning kätega vehkima, kuni lõpuks redelini jõudis. Sel hetkel taipas ta, et ei oska ujuda.

Viiendas klassis, enne jõuluvaheaega klassijuhataja tunnis, viskasime paari sõbraga üht mandariini vastu lage. Ei tea, miks me seda tegime, aga sellest on väike plekk veel tänagi säilinud.

Ühes poistekoori tunnis laulsime niisama ja lollitasime koos oma klassi poistega, kuni ühel hetkel otsustas Uku, et ta tahab klaverit mängida. Marele ja Astrale see plaan eriti ei meeldinud, kuid Uku oli juba klaveritoolil ja hakkas klimberdama. Õpetajad kutsusid teda korrale, kuni ühel hetkel käis pauk. Tool oli katki läinud ja Uku põrandal, sellest tuli pärast palju jama ning asjaosaline pidi pärast tooli hüvitama.

Me ei ole enam väikesed

6. klassis toimus meie klassil klassiõhtu ning toimuma pidi aardejaht. Samal ajal, kui seda valmis pandi, ei tohtinud kuhugi koolimaja peale minna. Seega oli loomulik, et me jõudsime poistega esimesele korrusele ning kahe klassivennaga otsustasime ka keldrikorrusel kolada. Me proovisime erinevaid ukselinke, kui äkki kuulsime trepil häält. Õpetaja Meelis oli tulemas ning me olime hädas, õnneks leidsime kapi, kuhu paari sekundiga sisse ronida. Istusime seal, kuni julgesime välja tulla ning naerisime klassi joostes.

Klassiõhtud on alati olnud väga huvitavad. Mitte kunagi ei teadnud me, mida uus klassiõhtu endaga kaasa tuua võib. Algasid need kõik alati ühtemoodi, aga lõppu ei osanud keegi ette aimata. Üks meie lemmikmäng oli peituskull. Tegelikult keelas direktor selle mängimise, aga see just muutiski mängu huvitavaks. Ükskord jäime õpetaja Marele vahele. Oi, kui kuri ta oli. Siiski kõige meeldejäavam klassiõhtu oli 8. klassis. Läksime kooli alla. Poisid juhatasid meid sinna ja õnneks oli uks ka lahti. Kõndisime seal kaua. Seal oli muldpõrand, õhk oli niiske ja valgust polnud. Kartsin, et eksin seal ära. Vahepeal pidime olema täiesti tasa, kuna keegi hoiatas, et õps vist tuleb. Me kõik kartsime vahele jääda, tol päeval oli direktor ka majas. Õnneks läks kõik hästi ja saime elusalt välja sealt. Vahele ka ei jäänud.

Oli klassiõhtu ja me mängisime peitust. Üks hetk otsustasime minna kuuekesi väikeste korpuse vetsu peitu. Seal oli pime ja igav. Siis hakkasime mängima mängu nimega „Kummitus“, mille mõtlesime ise välja. Mängides läks vets kuidagi sassi ja me ei koristanud seda ära. Pimedas polnud väga näha ka, kui sassis see oli. Järgmine päev läksime sinna vetsu tagasi ja siis oli see juba puhas. Kui olime vetsus, tuli sisse üks õpetaja ja ütles, et see vets oli väga sassis olnud. Ta küsis, kas me teame sellest midagi. Me valetasime ja ütlesime, et ei tea midagi. Läksime klassijuhatajatundi ja Astra rääkis ka sellest probleemist. Ta ütles, et need, kes seda tegid, peavad üles tunnistama. Astra ütles, et nad vaatavad turvakaameraid, et süüdlased üles leida. Me olime siis juba väga hirmul. Pärast läksime klassijuhatajaga rääkima ja süüdistasime kõik üht klassivenda. Edasi läks päev väga hästi, sest meil polnud enam midagi karta. Kogemus oli hirmus ja naljakas samal ajal.

Käisime öösel maisilabüridis ja hirmutasime inimesi. Eriti naljakas oli see, kui matemaatikaõpetaja Ülle ehmus ja kiljatas.

Me olime Vudilas. Tahtsime öösel vaatetorni minna, aga enne treppidest üles astumist hakkas Mäesepp õudukaid rääkima. Ta ütles, et üle põllu tuleb Valge Daam. Ta tuleb kell 12 üle põllu ja hakkab vaatetornist üles ronima. Kõik, kes talle teele ette jäävad, lükkab ta alla.

Käisime 5. klassi lõpus klassiga Naissaarel. Grethel oli Naissaarele sõites paha ja külm olla, ja ta pani sokid kätte, sest kindaid ei olnud.

4. ja 5. klassis oli üheks meie suureks lemmikuks pallimäng „Jahimees“. Iga vahetund võtsime pehme palli ja läksime koos klassiga koridori mängima. Meis oli kohe nii suurt hasarti, et lisaks karjumisele ja jooksmisele leidis ka neid olukordi, kus keegi libises laua pihta ja veri oli väljas.

6. klassis kippusin vahetundides teistele närvidele käima ega osanud piiri pidada. Ühel päeval enne ajalootundi võtsin klassivennalt pastaka ära. Tema läks selle peale närvi ja äsas mulle pinaliga. Pinal tabas minu asemel kella, see kukkus alla ja läks katki. Ajalooõpetaja jäi rahulikuks ja tahtis uut kella. Pidime ostma uue kella, aga enne, kui see kooli jõudis, ilmus ajalooklassi seinale kuskilt mujalt üks kell.

Meil tekkis enda ja mõne teiste klassi poistega komme käia suurel vahetunnil saalis jalgpalli mängimas. Alguse tegime seda ilma loata, aga hiljem hakkasime luba küsima.

Mängime põhimõtteliselt iga päev pika vahetunni ajal raamatukogus Merikese juures kaarte. Me tegime talle suure jõululingituse grupi peale, mis kindlustas loa meil seal pika vahetunni ajal viibida. Kuid ma ikkagi arvan, et meid visatakse varsti välja, sest Markus vilistab ja tatsub jalgadega kogu aeg.

Me ei ole enam väikesed

Ükskord olime algklassis tavalises tunnis, kui märkasime, et klassivend oli kaua ära. Meil oli sel ajal populaarne panna vetsuuksed kinni ja roomata vetsu uste alt läbi nalja pärast. Siis pärast tuli välja, et klassivend oli jäänud vetsu ukse ALLA kinni ja ei saanud sealt ise välja.

Robertiga mõtlesime erinevaid viise, kuidas üksteisele „jou“ öelda. Tegime silmadega, kätega, peaga jne. Robert üritas ka õpetajatele sama liigutust märkamatu teha.

Jaani kott kukkus neljanda korruse aknast alla. (Ma viskasin.)

Ükskord mitu aastat tagasi tegime klassiõdedega väikest tünga. Panime Tic Tac'i paki sisse soola ja siis ütlesime, et klassivend paneks silmad kinni ja valasime soola talle suhu.

Klassiõde limpsis vetsupotist vett.

Ronald sundis meid käsi desinfitseerima pärast nina puutumist.

Seitsmendas klassis pidid kõik kandma maski, mis oli päris veider kogemus, sest umbes klassiruumis oli sellega raske hingata.

Ükskord algklassides, kui kool oli juba läbi, mu vana klassivend märkas, et tal hakkas verd jooksuma näpust. Ta hakkas siis hästi kõvasti karjuma ja nutma. Kohale tuli arst ja hästi palju teisigi õpilasi tuli vaatama, mis oli juhtunud, kõik ainult selle peale, et näpust jooksis natuke verd.

9. klassis olen ma oma iga kuu kooliarsti juures käinud. Me oleme nii lähedaseks saanud, et vahetevahel lähen ma sinna niisama tere ütlemaks ja juttu puhuma.

Ma ei mäleta, millal see täpselt oli, äkki oli

siis kui ma olin viiendas klassis, aga me pidime õpilasestinduse jaoks igasse klassiruumi paberi ja papi taaskasutuskastid vedama. Tulime kooli nädalavahetusel laupäeval oma vabast ajast. Peale minu oli veel kaks õpilast. Me pidime iga kasti külge kleepima seinanätsuga paberist sildi, sellega läks meil kaua, sest poole töö ajal kaotasime me seinanätsu kooli peale ära ning siis me otsisime seda 30 minutit. See oli terve aja selle ainsa kasti sees, mille me juba olime klassi toimetanud. Kokku läks meil selle kõige peale umbes 5 tundi. Need kastid on meil koolis ka praegu, aga ma ei ole näinud, et keegi neid eriti kasutaks.

Leppisime Ronaldiga kokku, et kui me jõuame enne teda sööklasse, siis me võime süüa minna enne õiget aega. Nii me siis jooksisime kiirelt sööklasse, et enne teda jõuda ja jõudsimegi.

Meelde jäi, kui Sveta jäi uskuma, et Kristjan on päriselt ka Usbekistanis sündinud ja palus tal vanematelt küsida, kus linnas ta sündis.

Laura Kuusiku klassis oli taga üks puidust kast, kus hoidsime trennikotte ja kui mängisime peitust, läksime kõik sinna peitu.

Saksa keele tunnid, kui õpetaja Vaike ütles iga tund osadele õpilastele, et tal on veel nende suhtes lootust, et neist saab tulevikus asja.

Me ei ole enam väikesed

9.c klass

9.d klass

Tekstid: 9.a, 9.b, 9.c ja 9.d klassi õpilased; selguse huvides on tekste lühendatud ja toimetatud.
Pildid: 9.a, 9.b, 9.c ja 9.d õpetajate ja õpilaste kogudest, Fotomaagia OÜ